

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **T. C.**

skazanego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 września 2023 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 5 lipca 2022 r., sygn. akt II K 349/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku
rozstrzygnięcia o zakazie z art. 41 § 1a zdanie drugie k.k. i w tym
zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Głogowie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T. C. uznany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 5 lipca 2022 r., sygn. akt II K 349/22, za winnego tego, że w okresie od 5 grudnia 2021 r. do 13 grudnia 2021 r. w N. i B., działając z krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego w postaci komunikatora internetowego gadu-gadu składał małoletniej poniżej lat 15 - osobie o nicku „A. W.” - propozycje obcowania płciowego oraz poddania się innym czynnościom seksualnym, które miały być wykonane przez wymienioną małoletnią, a także prezentował małoletniemu poniżej lat 15 treści pornograficzne poprzez przesyłanie zdjęć nagich genitaliów, a więc w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi, a następnie zmierzał do realizacji składanych propozycji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że nie był świadomy tego, że dokonanie czynu jest niemożliwe ponieważ osoba, z którą korespondował oraz umówił się na opisane wyżej obcowanie płciowe, nie była w wieku poniżej lat 15, lecz jedynie za taką osobę się podawała, to jest za winnego przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. oraz art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57b k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby, oddając w tym okresie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania kuratora o przebiegu okresu próby, co 6 miesięcy, a na podstawie art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec niego na okres 4 lat środek kamy w postaci zakazu kontaktowania się osobistego oraz za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnych z małoletnimi w wieku poniżej lat 15, niebędących jego krewnymi lub powinowatymi.

Sąd Rejonowy w Głogowie postanowił ponadto, aby na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 152) wyłączyć zamieszczenie danych T. C. w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony zwykłym środkiem odwoławczym. Kasację od tego wyroku wniósł natomiast na niekorzyść T. C. Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o zakazie zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub

działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, na niekorzyść oskarżonego T. C. i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu przez Sąd *meriti* wadliwego wniosku oskarżonego T. C. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, mimo iż wniosek ten nie zawierał propozycji obligatoryjnego - z mocy art. 41 § 1a zd. drugie k.k. - orzeczenia na czas określony albo dożywotnio środka karnego, w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, co skutkowało wydaniem wyroku, również z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Głogowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu umożliwiającym jej uwzględnienie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 41 § 1a zd. drugie k.k. orzeczenie przewidzianego tam środka karnego jest obligatoryjne wobec sprawców przestępstw przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Brak tego orzeczenia w zaskarżonym wyroku stanowi obrazę prawa materialnego i jest rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku i to bez względu na fakt, że zaskarżony kasacją wyrok został wydany na skutek złożonego przez oskarżonego wniosku na podstawie art. 387 § 1 k.p.k., a więc w trybie dobrowolnego poddania się karze. Sąd przed uwzględnieniem wniosku powinien dokonać jego kontroli pod kątem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa i wskazać oskarżonemu konieczność orzeczenia środka z art. 41 § 1a k.k. Wobec tego, że tak się nie stało, uzupełnić trzeba będzie orzeczenie o obligatoryjny

środek karny. Wobec zaskarżenia wyroku w części i na niekorzyść T. C. nie ma innego rozsądnego i sprawiedliwego sposobu rozwiązania tej sytuacji procesowej.

Problematyka dopuszczalności zaskarżenia a w konsekwencji uchylenia wyroku w części, obejmującej brak określonego rozstrzygnięcia o środku karnym stanowiła przedmiot rozważań pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego i została rozstrzygnięta uchwałą z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14, (OSNKW z 2016 r., z. 1, poz. 1).

W toku ponownego rozpoznania sprawy we wskazanym zakresie, Sąd po wyjaśnieniu stanu prawnego T.C. wydać powinien orzeczenie odpowiadające stanowi prawnemu obowiązującemu zarówno w czasie wydania wyroku zaskarżonego kasacją, jak i w chwili powtórnego procedowania.

[ms]